

Bagolyné Szűcs Andrea
MESE A KIS GILISZTÁRÓL

Nyuszi óvó néni következő meséje egy kis gilisztáról szólt, akit Lisztának hívtak. A kis állatgyerekek egy kicsit mondogatták, ízlelgették a kis giliszta kedves nevét, de aztán nagyon figyeltek, hiszen sohasem hallottak még gilisztáról szóló mesét.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy aranyos kislány, akit Bettikének hívtak. Nagyon szerette az állatokat, a pillangókat, bogarakat, kedvesen beszélgetett egy-egy kiskacsával, kiscsibével meg az öreg Morzsi kutyával is. Az állatok meg úgy tettek, mintha értenék a szavát – lehet, hogy tényleg meg is értették? Bettikének volt egy nagy titka, amit senkinek nem akart elárulni. Meglepetést akart szerezni Édesanyjának anyák napjára, ezért ültetett el titokban egy virágmagot. Várta, hogy kikeljen, és gyönyörű szép virág fejlődjön belőle. Azzal fog ő majd anyuka elé állni, hogy minden szépet és jót kívánjon azon a szép ünnepnapon. A magocska ki is kelt és nagyon szépen fejlődött. Bettike szorgalmasan öntözte, gyomlálta a földjét, folyton nézegette, szeretgette. Hanem egyszer mégis baj történt! Egy napon nagy eső esett. Akkor, hogy mindenütt állt a víz, a földre sem tudott azonnal beszivárogni. A giliszták kibújtak a földből, hiszen a sok víz miatt nem tudtak odalenn lélegezni. Tudjátok, hogy a földgiliszta élete nagy részét a földben tölti, porhanyítja a földet és bevezeti a levegőt a föld alá a növények gyökereihez is, ezért igen hasznos állat. De nagy esők után kibújnak egy kis időre, hogy lélegzethez jussanak, mint ahogy most is, Liszta is köztük volt.

A gyerekek, akik az eső után szintén kijöttek a házakból, meglátták a gilisztákat. - Gyertek! – kiabálta Jancsi – itt van egy csomó! Vegyük a tenyerünkbe mindet! Jancsi nagyon gonosz volt, a gyerekek nem is hallgattak rá, Bettike meg nagyon haragudott és el is zavarta: - Szégyelld magad! – kiabálta – semmi hasznos dologra nem futja az erődből, csak a kis állatokat kínoznád?! Jancsi el is kullogott, nem akart a barátja lenni senki.

Amikor a gyerekek hazamentek, Bettike a virágjához sietett és sírva fakadt a látványtól. Virágja kókadozott, pedig állt alatta a víz, a virágágyáson. Liszta, a kis giliszta meglátta a kislány szomorú arcát és kitalálta mi okozza a bánatát. Tudta ő, hogy mi a virág baja! Azért kókadozik, lógatja a leveleit, mert nem tudnak lélegezni a gyökerei. Azonnal szólt a gilisztapajtásainak és bemásztak a virágágyás földjébe, egészen a virágok gyökeréig,

alagutakat fűrtak, hogy bejuthasson a levegő a föld alá is. Így történt. És anyák napján Bettike egy saját nevelésű szép virággal állhatott Édesanyja elé. A megható pillanatban a kislány megszólalni sem tudott, de a virág mindent elmesélt szépségével, illatával, és ebből Bettike édesanyja megérezte a kislánya szeretetét.

- Abban, hogy ez a kis virág ilyen szép lett, a giliszták is segítettek – mondta Bettike csöndesen.
- A giliszták? - nézett rá csodálkozva anyuka – hogyan?
- Levegőhöz juttatták a gyökereket, amikor nagy eső volt! Lemásztak egészen odáig!
- A giliszták nagyon hasznos állatok kicsim, sok ember nem is tudja, a komposztálás például elképzelhetetlen nélkülük.
- Az oviban is van komposztáló, oda gyűjtjük az alma, zöldség és krumplihéjat, a tojáshéjat, teafiltert, kávézaccot, apró ágakat. De gilisztát én még eddig soha nem láttam a ládában!
- Pedig vannak, csak lenn dolgoznak láthatatlanul a rétegek között. Miközben másznak, összekeverik a komposztálóban elhelyezett növényi részeket a homokkal, amivel rétegenként megszórják a felnőttek a komposztot, eljuttatják a levegőt és a nedvességet a láda aljára is. A giliszta a legügyesebb kis munkás, nekem elhiheted, porhanyítja, forgatja, keveri, lazítja, gazdagítja a termőföldet. Tudod, hogy hívta régen a nagyapa őket? Eleven ekének! Tudod az ekével teszik porhanyóssá a földet a nagy földeken a határban. Egy ilyen kiskertben gyakran elég, ha szeretnek ott élni nálunk a giliszták.
- És mit tegyünk, hogy szeressenek?
- Mi csak annyit, hogy nem bántjuk. Így is sok a természetes ellensége: a vakond, a sün, a cickány, a békák, százlábúak és a futóbogarak. Csak szeressük! Ha legközelebb találkozom, valamelyikkel én is megköszönöm neki, hogy segített Neked felnevelni a kis virágodat.

